

Israëls veiligheid en de toekomst van de Golan-hoogte

Straatbeeld in Zefat, een plaats ten noorden van Tiberias.

Met grote belangstelling las ik het artikel van collega Van der Linden, dat begint: "Mei 1965. Aan de oevers van het meer Gennesareth." Aan die oevers heb ik namelijk met mijn gezin elf jaar gewoond, van 1958 tot 1969.

We woonden er ook in 1967, tijdens de zesdaagse oorlog. In die tijd er-voer ik de Syrische Golan-hoogte, aan de overkant van het meer, als bedreigend. We wisten immers, dat daar kanonnen stonden opgesteld, gericht op Tiberias.

door J. M. SNOEK

Wat een opluchting toen Israël tijdens de zesdaagse oorlog op de laatste dag de Golan-hoogte veroverde. Die verovering was voorafgegaan door intensieve luchtaanvallen: Israël beheerste het luchtruim volkomen. Op de vijfde dag trok een onafzienbare colonne tanks en geschut langs ons huis naar het noorden. Tenslotte konden we, vanaf het dak van ons huis, goed zien hoe al dat geweld over de Golan losbarstte en hoe parachutisten werden afgeworpen. De Syrische bunkers werden uitgeschakeld. Israël, numeriek in de minderheid, maar qua bewapening verreweg de sterkste, had Syrië vernietigend verslagen, evenals Egypte en Jordanië.

Parallellen in de bijbel?

Dr. Van der Linden trekt dan parallellen met vroegere overwinningen van Israël, beschreven in de bijbel: "Op de zevende dag vielen de muren van de 'onneembare' vesting" (Jericho). En hij herinnert zich een ander gevecht: "Jonathan bij de Michmas pas. Hij ook bereikte de kam van het gebergte in een strijd van man tegen man. Zo moet het toen ook geweest zijn in de zesdaagse oorlog. Een gevecht soms van man tegen man, waarbij de Syriërs

vergeet je dergelijke factoren, dan ga je spreken van "die wonderlijke zesdaagse oorlog," zoals dr. Van der Linden schrijft. Maar ds. K. Kroon zei indertijd al: "Het was niet een kwestie van miraklen, maar van Mirages" (door Frankrijk aan Israël geleverde uiterst snelle gevechtsvliegtuigen).

De Golan-hoogte bezocht

Kort na de zesdaagse oorlog kregen we permissie om een tocht over de Golan te maken. De meerderheid van de bevolking was gevlucht. De grootste stad in het gebied, Kuneitra, was beschadigd maar niet verwoest, wel totaal verlaten. De troosteloze aanblik ervan herinnerde me aan mijn vroegere woonplaats Ren-

deleven van de Wereldraad te betuigen. We bezochten allereerst Jeruzalem, kwamen daarna met enige moeite in Beiroet en bereikten tenslotte Damascus.

Het was een schok voor me toen ik daar op mijn hotelkamer de radio aanzette en opeens glashelder 'de stem van Israël' hoorde, met de nieuwsberichten in het Hebreeuws. De ontvangst was duidelijker dan vroeger in Tiberias en ik besefte hoe kort de afstand van Damascus tot de grens met Israël was, en hoe zeer ook de Syriërs zich bedreigd voelden. Dat begreep je, wonend in Tiberias, niet. Daar kon ik alleen maar de bedreiging voelen die Syrië voor Israël betekende, niet andersom.

Nieuwe dreigingen

De laatste maanden zijn er telkens

Angst in Tiberias

kum, geëvacueerd na de slag bij Arnhem in 1944.

De gevluchte bevolking kreeg van Israël geen verlof om terug te keren. In 1976 bezocht ik een paar nieuwgestichte joodse nederzettingen op de Golan.

Maar daarvoor al, in 1973, was ik op bezoek in Damascus geweest. Ik was toen stafid bij de Wereldraad van kerken in Genève, en werd, samen met een collega, naar het Midden-Oosten gestuurd om aan kerkelijke en wereldlijke leiders het me-

berichten over de mogelijkheid van een nieuwe oorlog tussen Israël en Syrië. Simon Peres heeft met nadruk verklaard dat Israël niet van plan is Syrië aan te vallen, maar deze verklaring stelt me allerminst gerust. Syrië heeft zich hersteld en versterkt zijn bewapening. Israël voelt zich daardoor bedreigd, en een 'preventieve oorlog' tegen Syrië lijkt bepaald niet ondenkbaar. Komt het daartoe, dan zal, vermoed ik, Israël opnieuw de overwinning behalen, als in 1948, 1967 en 1973.

Of een dergelijke overwinning de

vrede dichterbij zal brengen? Dat moet mijns inziens ten zeerste worden betwijfeld. Veiligheid immers verover je zelden met wapengeweld. Een overwinning betekent zelden verzoening.

Aan het eind van zijn artikel verwijst dr. Van der Linden naar Gods toekomst, waarin Hij eens zal "richten tussen volk en volk en recht spreken over machtige natieën." Inderdaad. Maar welk volk zal dan kunnen bestaan?

Ds. J. M. Snoek was van april 1958 tot april 1969 predikant te Tiberias in dienst van de gereformeerde, hervormde en Schotse kerk.

Schendingen mensenrechten in Zuid-Korea

Jaarlijks worden in Zuid-Korea honderden mensen opgesloten wegens het uiten van kirtiek op de regering. Dit stelt Amnesty International in een onlangs verschenen rapport. Velen zijn gemarteld tot zij, om verdere mishandeling te voorkomen, toegaven dat zij hadden geprobeerd de regering omver te werpen of hadden gespioneerd voor Noord-Korea. Vervolgens werden zij, tijdens processen die niet beantwoordden aan de internationale rechtsnormen, veroordeeld.

Volgens het Amnesty-rapport zijn het toedienen van elektrische schokken, slaan en het onthouden van voedsel en slaap veelgebruikte martelmethode. Ook worden gevangenen, tot stikkens toe, ondergedompeld in water. Soms worden zij aan een stang vastgebonden, die dan wordt rondgedraaid. De meeste gewetensgevangenen, die vastzitten vanwege hun opvattingen, zijn studenten, leraren, religieuzen, journalisten, vakbondsvetegenwoordigers en boeren.

Amnesty International beschrijft situaties waarin gevangenen tijdens processen vertellen dat hun verklaringen onder martelingen zijn afgedwongen. Vervolgens worden deze gevangenen toch op grond van die verklaringen veroordeeld. Velen zijn 'incommunicado' (dat wil zeggen zonder contacten met familieleden, artsen en advocaten) in voorarrest gehouden, terwijl zij hun verdediging moesten voorbereiden. De Zuidkoreaanse wetgeving kent een aantal waarborgen tegen martelingen, maar volgens het Amnesty-rapport worden deze waarborgen niet nageleefd. Tenminste tien politieke gevangenen zijn sinds 1975 geëxecuteerd. Op dit moment zijn twee politieke gevangenen ter dood veroordeeld.

De publicatie van het rapport volgt op bezoeken van Amnesty-delegaties aan Zuid-Korea in 1984 en 1985. Amnesty International heeft in augustus 1985 een memorandum aan de Zuidkoreaanse regering gestuurd, met daarin een aantal aanbevelingen om mensenrechtenschendingen een halt toe te roepen. Die maatregelen omvatten ondermeer: Vrijlating van alle gewetensgevangenen; het onderzoeken van de procesgang van alle gevangenen die zijn veroordeeld op grond van de Wet op de Nationale Veiligheid en de Wet tegen het Communisme, terwijl alle mensen die geen eerlijk proces hebben gehad, een nieuw proces moeten krijgen; onderzoek naar de berichten over martelingen; het beëindigen van de 'incommunicado'-de- tentie.

De regering van Zuid-Korea heeft Amnesty International meegedeeld dat zij de mensenrechten naleeft, maar heeft geen antwoord gegeven op de feiten en aanbevelingen.

en angst in Damascus

Damascus - korte afstand tot grens met Israël.